

SLYÁ Ā•TE MNE?

PondĀĀ-, 20 zĀĀ™Ā- 2010

Nemusíte být opravdu velké antikvární vykopávky, abyste si pamatovali, jaké to byly nervy, kdyĀ¼ vás vyklopil na stanici vlak nebo autobus a chtĀĀli jste se dostat k veĀ™ejnému telefonu. Vím, Ā¼e to byly vĀ¼dycky strašné nervy. U telefonní budky byla fronta, a to Ā¼ po tom, co jste strávili pĀĤ hodiny hledáním. Taky jste nĀkdy pĀ™išli k budce, kde telefon nefungoval, nebo byla zandalizovaná.

No, a pak vám moĀ¼ná došly mince a letĀĀli jste si vymĀĀovat peníze. A to nemluvíme o tĀch "pohotovostech", jste ten telefon nenašli vĀbec. TakĀ¼e se prostĀ sdĀlovaly informace nutné a dĀleĀitĀ, a kdyĀ¼ vám nĀkdo Ā™ "Máte telefonát!", tak to zĀ™ejmĀ bylo nĀco ne pĀ™iliškovské; triviálního. Generace našich pĀ™edchĀdcĀ by se tě asi mimo jiné divily tomu, Ā¼e si nosíme telefony po kapsách, kolem pasu, v aktovce, v kabelce, a na vřech moĀ¼ných i nemoĀ¼ných místech, a vĀbec Ā¼e ten telefon je jen "individuální" Ā¼e si mĀĀeme volat kdy chceme a komu a dokonce, pokud máme určitý dobrý plán od telefonní společnosti, tak i jak dlouho chceme, a hlavnĀ: odkud chceme. D se tedy Ā™íci, Ā¼e strašně kecáme. UrĀitĀ pro vás není nic nového, Ā¼e jdete uliĀkou jednoho z tĀch hypermarketů najednou slyšíte: "Hele, tak jsem tady a vopravdu nevím. PĀ™edstav si, Ā¼e nemají tu jahodovou marmeládu, tak ti volám... chceš teda meruĀkovou nebo malinovou?" Ješ jsem nevidĀla nikoho v obchodĀ fotit telefonem a posílat to, ale vĀĀ™ím, Ā¼e se to taky dĀje. Nebo si zkoušíte triĀko a z kóje vedle uslyšíte z jedné strany dívka, která popisuje pĀ™itelkyni vĀerejškĀ rande. Z druhé strany mĀĀete slyšet, co se dnes stalo u doktora, kdo vyzvedne dĀti, a co ta osoba bude dĀlat okamĀitĀ, aĀ¼ dokonĀí vĀbĀr (nebo popĀ™ípadĀ nevĀbĀr) &atstva. Vy a okolo vás pĀ™ebíhají lidské bytosti s telefonem u ucha, a pĀsobi tĀmĀĀ™ nepĀ™íĀetnĀ. UrĀitĀ to znáte. Co mne n zaujímá je ta typická lidská nátura. Tohle vím, protoĀ¼e jsem léta a léta jezdila na návřvu rodiĀĀ, asi hodinu a pĀĤ od bydliškov. Podle toho, jak dalece jsem byla unavená, jsem buĀ pospávala, nebo koukala z okna na mĀjící pĀ™írodu a mĀsteĀka, coĀ¼ není nikdy nezajímavé, nebo dĀlala nĀco, co uĀ¼ dnes ve vlaku dávno, dávno nejde. PĀ™emýšlela o posledních událostech mého Ā¼ivota, nad svými problémy, a tak dále. JistĀ to chápete. ProstĀ se dĀlo nĀco absolutnĀ neuvĀĀ™itelného - bylo absolutní TĀCHO. Tu a tam se nĀkdo bavil, ale TĀškovĀ. HlasitĀ ĀlovĀk dostával "káravé" pohledy. Musím se tedy svĀĀ™it s nĀĀím, co jsem zjistila pouze ze zkušenosti: lidi se strašně rádi vytahují nad druhými, pokud tedy mĀĀou. KdyĀ¼ jsem jednou mĀla volno a vyjĀdĀla aĀ¼ v pondĀ dopoledne, byl vlak úplnĀ nabitý. TakĀ¼e kdybych jela v pondĀlí dopoledne, tak uslyším pĀ™iblíĀnĀ tohle v nĀjakých mnohých variacích: "Prosím tĀ, Ā™ekni moji sekretĀšce, aĀ¼ vřeho nechá a okamĀitĀ volá toho a toho. Je to nezbytné, aĀ¼ mi za 10 minut zavolá, já jsem teĀ ve vlaku, ale pĀ™ijdu asi za 45 minut. Āekni jí, aĀ¼ svolá schĀzi a pak udĀlám rozhodnutí podle situace". Takovýhle podobných hovorĀ je ráno hodnĀ. ProstĀ boss pĀ™íĀíĀdĀ do práce (samoĀ™ejmĀ oznamuje se. A vy, úplnĀ nevinné obĀti, musíte vĀdĀt, Ā¼e je "nĀkdo", a musí to vĀdĀt skoro celé kupé a on to vřecho musí pĀ™eĀ™vat, dobrovolnĀ a rád. Já osobnĀ jsem tomuhle neunikla ani v práci (na WC, která jsou na chodbĀ), protoĀ¼e se do umývárny chodí lidí Āasto vybavovat, Āili nedĀlají hovory na úkor zamĀstnavatele, Ā¼e. V restauraci obĀas taky kolem vás zvoní, lidi se omlouvají, zvedají se, nebo tzv. "textují". ProstĀ je vřecho hned, okamĀitĀ, jestli ĀlovĀk nĀkdy mluvil hodnĀ o sobĀ samém, tak je to na mobilu, protoĀ¼e neustále oznamuje kde je, kde bude, a kdy pĀ™ijde a to nĀkdy mnohokrát, tedy popisuje i Ā¼e se blĀíĀí. Je to velké šťstí, Ā¼e uĀ¼ jsou dnes ty mobily malinké, protoĀ¼e kdybyste na veĀ™ejnosti vytahovali ty pĀvodní kilové vysĀĀky, tak by ten pohled nebyl daleko od blázince. Vaš malá holĀĀka mĀĀe k VĀnocĀm dostat rĀĀový obal na telefon posetý "diamanty" nebo s obrázkem Mickey Mousea. Ale moĀ¼ná, Ā¼e byste malé holĀĀce asi vlastní telefon nekupovali, v ĀemĀ mĀĀete být brzo taky rána. Mimo jiné se stala jedna velká historická událost. V zemi je první generace, která se narodila na svobodĀ. MoĀ¼ná, Ā¼e je ješ tĀ brzo Ā™íkat, jaká asi mĀĀe být, neboĀ¼ se zrovna dostává z plenek tzv. "závislosti", ale podle vřech ukazatelĀ, je naprosto jiná. Na sto procent si myslí, Ā¼e ti "staĀ™í" jsou "blbí", a Ā¼e to vřecho dokĀĀ lépe. (V tom se ale jejich generace neliší od pĀ™edchĀlých). Co spolu mají ale vřechovní společné, je právnĀ to jejich generaĀní údobí, coĀ¼ se samoĀ™ejmĀ týká nás vřech - jsme v nĀjaké skupinĀ volky nevolky. UrĀ jim vĀnují hodnĀ pozornosti ekonomové, neboĀ¼ pĀ™eci ti "staĀ™í", z pováleĀné generace, uĀ¼ zrovna odcházejí - a ti rozdílní tehdy nestáli pĀ™ed ruskými tanky s telefony v kapsách; a jejich budoucí "velcí vedoucí" se ješ tĀ narodili do socialismu. Je ale jasné, Ā¼e tato generace je první, která vyrĀstala s poĀítaĀem v jedné ruce a s mobilem v druhé, a také první, která je spĀškov více u poĀítaĀe, neĀ¼ u televize. x x x No, a pokud je nechytne policajt, tak za volantem budou asi taky na mobilech - tak jako je nĀkdy mnoho jiných. Trestné netrestné, jeden se musí modlit, Ā¼e ho nĀkdo z toho dĀvodu nepĀ™ejde. ĀlovĀk si ale nĀkdy nemĀĀe pomoci. Jednou jsem jela narvaným vlakem, kolem mne hluk a šťbotání mobilĀ, a taky jsem volala. JenĀ¼e - ty mobily nĀkdy zlobĀjí. "Prosím tĀ, mĀĀeš mluvit hlasitĀji?", ptají se mne na druhém konci. "Ano", Ā™vu já, "slyšíte mne teĀ?" "Ano, ano, slyšíme", kĀĀeli moji spolupasaĀĀmi pĀ™ede mnou, za mnou a pĀ™es uliĀku... HankaG.